

lediget til at gjøre det ærede Thing opmærksomt. For det Første mener jeg, at naar der i § 4 staar: „en Orne, en Bædder“, vil det vistnok trænge til nærmere Oplysning, hvad man skal forstaa derved, thi da der ikke her er talt om Bædderlam eller om hvilken som helst Alder for Orner og Bæddere, kunde Bestemmelsen antage et temmelig stort Omfang. Man kan tænke sig, at en Mand har 10 à 12 Bædderlam, som komme ind paa Naboens Grund, og at denne er udspekuleret nok til at holde dem hos sig i 10 à 12 Timer uden at lade Bedkommende det vide; dette har han Ret til at gjøre i Henhold til § 5, hvorefter han skal melde det inden 12 Timer, men dersom der da blot gaar 10 Minuter, efterat han har meldt det, inden de afleveres, regnes det for, at han har havt dem i et helt Døgn, og Bedkommende maa da betale Fodring for dette Tidsrum; han vilde da for saa mange Bædderlam, som jeg nævnte, komme til at betale ikke saa lidt for Fodring. Ligesom det ærede Medlem for Veste Amts 6te Valgfreds (Raben) maa jeg anse det for ubilligt, at der skal betales saa stor Foderløn, og jeg tror, at vi maa gjøre den Forandring deri, at naar vedkommende Optager kjenner Eieren, maa han ikke vente i 12 Timer, inden han anmelder det; der er Rimelighed for, at Bestemmelsen bliver begrændset en hel Del. Hvad angaar § 6, vil den vist ogsaa ved visse Leiligheder kunne medføre ikke saa Ubegageligheder, og jeg tror derfor, det vilde være heldigt, om der foretoges en Forandring i denne Paragraf, hvorefter det Tidsrum, der er fastsat for, hvortænge det skal vare, inden Dyret bliver solgt efter Bekjendtgjørelse, blev udvidet. Jeg sigter navnlig her til, at der skulde være Forskjel mellem Heste og mindre Kreaturer, thi det er aldeles ikke nogen Spøg for en Mand, at en Hoppe, som kan være 2, 3 à 400 Rd. værd, og som maasse er løbet 2, 3 à 4 Mil bort, saaledes at det er komplet umuligt for ham at faae at vide, hvor den er optagen — og det kan jo tænkes, at den bliver optagen om Tordagen, saaledes at Søndagen kommer imellem — bliver solgt langt under dens Værdi. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man kunde udstrække denne Frist noget,

vel at mærke, naar der var Tale om et Dyr, som havde en større Værdi end 100 eller 150 Rd.; det beror paa et Skøn, hvorvidt man skal gaa i saa Henseende. Jeg har netop selv været i et saadant Tilfælde, og det staar derfor klart for mig, hvorledes det kan stille sig for Folk. — Hvad angaar Biveiene, da er jeg tilbøielig entig med de ærede foregaaende Talere, der have ment, at det er at gaa temmelig strengt til Værks, naar man følger Lovudkastets Bestemmelser i denne Retning. Det forekommer mig, at det er nær ved, at de mindre Biveie skulle fredes stærkere end vore offentlige Landeveie, thi paa disse kunne de Besejrende møde store Drifter, og dertil kommer, at det nu er blevet Mode, hvad der for Dyrigt ikke vedkommer denne Sag, at Folk maa høre i Skridtgang. Jeg tror derfor, som sagt, at det er en temmelig streng Bestemmelse, i Særdeleshed da der her heller ikke er omtalt Lam. Naar en Mand har 5 til 6 Faar tværede i en Bets umiddelbare Nærhed, vilde jeg anse det for temmelig strengt, at disse Lam skulde være til Optagelse paa en almindelig simpel Bivei, men det kan ske ifølge § 11. Jeg skal villig indkomme, at Slutningsbestemmelsen i § 11 vistnok vil kunne have sin svage Side, men selv om der ogsaa er et eller andet svagt Punkt, hvorved de tilgrændsende Lodseiere i Virkeligheden kunne blive ligefrem begunstigede, tror jeg, der er nogen Billighed, som taler derfor. Naar det er omtalt, at det blev en Præmie for dem, der ikke ville holde Hegn omkring Veiene, er dette vel i og for sig rigtigt, men man kan virkelig ikke se bort fra, at Kommunerne paa Grund af den Befolknings, der er ved Arbejde osv., ikke saa sjældent maa betale den Fred, der kan være paa Veiene, fordi der er Hegn, meget for dyrt. Jeg sigter nemlig til, at den Lust, der skal bidrage til at tørre, ikke kan faae en saadan Indflydelse paa Veien, hvor der er Hegn, som hvor der intet er; og dertil kommer, at der om Vinteren kan indtræde det beklagelige Tilfælde, at det kan være næsten noverkommeligt for Folk at holde en saadan Bet ryddelig. Selv om vi altsaa gave Folk den Præmie, at de kunde lade et enkelt løsgaaende Dyr slippe